

възторжено идящия у насъ сръбски хоръ. Защото, челъ си навърно, какъ сж посрѣщнали тѣ нашитѣ художници, връщащи се отъ Прага.

— Да

— А знаешъ какъ нашитѣ посрѣщатъ своитѣ — еднородницитѣ си — нали?

— Съ свирки — да! Но остави това, — то е капка въ море.

— Не, мой милий, не! *Капката е морето у насъ*. Ние не можемъ да търпимъ хубавото и голѣмото помежду си. И знаешъ ли какво ми хрумна ей сега?

— Не, — какво?

— Единъ византийски императоръ — имена не помня — проводилъ най вѣрния си царедворецъ да обходи и проучи, преоблеченъ, България.

— И какво?

— Като се завърналъ — той съобщилъ на императора си, че българитѣ сж едно *знамекито племе*, което въ 10 само дни може да разруши византийската империя, но. . .

— Тогава, — данъци, въоръжение, войска — завикалъ изплашения императоръ! . .

— Но, . . не бойте се, ваше величество!

— Какъ тъй. Защо?

— Не се безпокойте. Това никога нѣма да се случи.

— Защо?

— Защото това плѣме страда отъ *болѣстѣта на рибитѣ*.

— Каква е тази болестъ.

— *Самоизяждане, самоизтрѣбление!*

— Какъ тъй?

— Българитѣ се толкова мразятъ и неневиждатъ по между си, че докато стигнатъ Цариградъ — сами ще се изедатъ единъ другото.

София, априлъ 1926 година.

Петъръ Райчевъ